

new*

***not normal**

new *not normal

nové *nie normálne

Poznámky ku dielu

Vlny lockdownov naprieč Európou počas roku 2020 a obmedzenia v roku 2021 drasticky limitujú, dokonca eliminujú verejné podujatia, od spontánnych, dynamic-
kých verejných podujatí až po komplexne organizované podujatia v oblasti kultúry.

Snahy o poľudštenie tejto situácie cez slovné spojenia ako „nový normál“ či „covid marketing“, ktorých cieľom je preukázanie zodpovednosti voči návštevníkom a snaha o finančné udržanie a zorganizovateľnosť podujatia, vo verejnej sfére hraničia s komodifikáciou strachu a jeho trvalým včlenením do organizácie spoločnosti. Nejde o ľahkú úlohu: Ako teda sprostredkovať návštevníkom priateľskú atmosféru zdieľaného, intímneho zážitku, keď pri každej príležitosti informujeme o dezinfekcii, rozstupoch a zmierňovaní rizika?

Kultúrne podujatia sú organizované s cieľom odprezentovať plánovaný estetický či konzumný zážitok v atmosfére *spolupatričnosti* a prispôsobujú sa aktuálnym pandemic-
kým opatreniam. Napriek tejto dobre mienenej snahe o hladký priebeh (s často značnou hmotnou a právnou zodpovednosťou organizátora) však nastávajú drobné,

Notes to the work

Waves of lockdowns across Europe during 2020 and regulations in 2021 are eliminating or drastically limiting public events, from spontaneous, fast-paced citizens' assemblies to complex cultural events.

Efforts to humanize this situation through phrases such as the “new normal” and “covid marketing”, the goals of which is demonstrating responsibility to visitors and seeking to sustain and organize the event, often border the commodification of fear in the public sphere and its permanent incorporation into social organization. The task is a rather complicated one: how to convey a friendly atmosphere of a shared, intimate experience to visitors, when we inform them about disinfection, spacing and risk management at every opportunity?

Cultural events take place to present the planned aesthetic or consumer experience in togetherness, being adapted to current pandemic measures. Despite this well-intentioned effort

dočasné situácie, ktoré svedčia o niečom inom. „Menež-ment rizika“ nie je väčšinou zlučiteľný s čisto estetickými cieľmi podujatia. Séria predstavuje nečakané momenty disonancie týchto dvoch aspektov.

Kým občianske protesty predstavujú (čas) priestor usku-točňovania demokracie, kultúrne podujatia, ich dianie a sprievodné podujatia, ktoré sú hlavným predmetom tejto eseje a fotografií, primárne nemajú za cieľ aktuálne politiky reflektovať.

Ecce, homo (post)pandemicus

Kultúrne podujatia predstavujú nielen hospodárske odvetvie, ale aj nekomodifikovateľné spektakle a anti-spektakle, ktorých sila spočíva v zdieľanom a predsa individuálnom prežívaní návštevníkmi aj účinkujúcimi. Ich fyzická návšteva, napriek určitej digitálnej stope, prináša anonymizujúci zážitok „verejnosti“ – zapája rovnako divákov (*audience*), ako i ďalšiu verejnosť (*public*). Výchradné streamovanie je, popri strate anonymity návštevníka, poznačené predovšetkým stratou fyzického (spolu)prežívania zážitku, spolupatričnosti v „afektív-nom priestore“ (ang. „*affect space*“, ako ho aktuálne definuje Eric Kluitenberg v eseji *The Zombie Public* in online magazíne *Open!*), ktorý vyžaduje istú hustotu ľudí na jednom mieste.

for a smooth course (with the often considerable material and legal responsibility of the organizer), tiny temporary situations arise, which indicate something else. “Danger management” is usually not compatible with the purely aesthetic goals of the event. The series presents unexpected moments of dissonance regarding these two aspects.

While civic protests can be seen as (time)space to perform democracy, cultural events do not aim primarily to reflect on current policies. Yet their organization and peripheral situations might, and these will be the subject of this essay and photographic series.

Ecce, homo (post)pandemicus

*Cultural events represent not only an economic sector, but also non-commodifiable spectacles and anti spectacles, the strength of which lies in the shared and yet individual experience of visitors and performers. Their physical visit, despite a certain digital footprint, offer an anonymizing experience to the “public” – a crowd of people meaning both the “public” and “audience”. Exclusive streaming is, in addition to the loss of visitor anonymity, mainly marked by the loss of physical (co-)experience, co-belonging in affective space (“affect space”, as defined by Eric Kluitenberg in the essay *The Zombie Public* in the online magazine *Open!*), which requires a certain density of people in one place.*

Snaha o vymedzenie rizika úzko súvisí s predstavou o tele: Nielen *sociálneho tela* ako súhrnu vzájomne prepojených heterogénnych tel ľudí do jednej masy, ale aj vlastného fyzického tela, ktoré je samé sebe odcudzené cez predstavu bezpríznakovej choroby, ktorá musí byť neustále monitorovaná. Spoločenské telo sa tak stáva sumou navzájom odcudzených funkčných častí. K pocitu odcudzenia od vlastného tela ešte pridáva priebežný dátový tok štatistík, pravdepodobností a výsledkov štúdií a testov, ktoré majú napovedať, či je telo želateľné v inom priestore, alebo či iné telá predstavujú nebezpečenstvo.

Špecifickú úlohu v zúžení spoluprežívania verejnosti / publika hrá obrazovka ako filter oddelujúci podstatné od nedôležitého. Unifikácia pohľadu diváka cez ponúknutý videostream – „toto“ je jediné, na čo sa treba sústrediť, „tamto“ treba vidieť. Sloboda pohybu návštevníka je vymenená za direktívny pohľad objektívu, ktorý sleduje cieľ režiséra.

Reštriktívne opatrenia počas podujatí na jeseň r. 2021 možno analogicky chápať ako dočasné amputácie nesúhlasiacich častí tohto „tela“, ktoré je znovu prepájané tokom obrazu a zvuku skrz obrazovky a slúchadlá. V rytme meniacich sa grafov, automatov a semaforov sa však možno nestíhame pýtať, či je práve takýto zážitok telesnosti a spolupatričnosti niečím, čo skutočne chceme.

The effort to restrict risk is closely related to the idea of the body: not only to the social body as a collection of (through the assembly) interconnected heterogeneous mass of people, but also one's own physical body, which is alienated through the idea of asymptomatic disease that has to be constantly monitored. The social body thus becomes the sum of mutually alienated functional parts. The feeling of physical alienation is aided by the continuous data flow of statistics, probabilities and results of studies and tests to indicate whether the body is desirable in another space or whether other bodies pose a danger to it.

The screen plays a specific role in narrowing public / audience coexistence – it is a filter, separating the essential from the unimportant. The viewers' perspective is unified by the offered videostream – “this” is the only thing to focus on, “that” needs to be seen. The visitor's freedom of movement is exchanged for a directive view of the lens, which pursues the director's goal.

Restrictive regulations of public events in autumn 2021 can be understood by analogy as temporary amputations of mismatching parts of this body, reconnected by the flow of image and sound through screens and headphones.

However, in the rhythm of changing graphs, automata (or even “covid vending machines”) and traffic lights, we may not be able to ask whether such an experience of corporeality and belonging is something we really want.

Vidieť a vedieť

Tendencia vývoja spoločnosti, v ktorej je fyzická aktivita iba jednou časťou deja, ktorý sa čoraz viac presúva do virtuálneho sveta (metaversum), nie je nová, s pandemic-kými opatreniami sa však zrýchľuje.

Čo ešte môžeme pochopiť z pozorovania diania mimo javiska (napríklad podujatí, z ktorých pochádzajú fotografie tejto série)?

Momenty disonancie bezpečnostných opatrení a ich mise-en-scène kultúrnych podujatí, s ktorými sa poja, opísané na začiatku tohto textu, sú prezentované spoločne s fotografiami z plošného testovania na Slovensku. Digitálny dátový tok viedol politických predstaviteľov k tlaku na masy ľudí, aby sa rituálne fyzicky zhromaždili za cieľom ďalšieho testovania – ďalšieho zberu dát. Táto situácia predstavuje ďalší aspekt fragmentarizácie tela skrz jeho vnímanie ako nástroj – *device paradigm* – Alberta Borgmanna, keď je telo jednotlivca ohodnocované na základe jeho dát a mapovania. Toto telo môže byť konštantne „upgradované“ (kto by také čosi nechcel?).

Zároveň v nej absentuje spoločný, zdieľaný, anonymný zážitok: Fyzická prítomnosť ostatných účastníkov sa stáva kolektívnym nebezpečenstvom, už nie je silou či katarzným zážitkom.

To see and to know

The tendency of the development of society, in which physical activity is only one part of the event, which is increasingly moving into the virtual world (metaverse), is not new, but it is accelerating with the pandemic measures.

What else can we find out by observing what is happening aside from the stage (for example, the events from which the photographs in this series come)?

The moments of dissonance of security measures and their mise-en-scene of cultural events described at the beginning of this text are presented along with photographs from surface testing in Slovakia. The digital data flow has led political leaders to place pressure on masses of people to ritually physically gather for further testing – further data collection. This situation represents another aspect of the fragmentation of the body through its perception as a tool – device paradigm – by Albert Borgmann, when the body of an individual is evaluated on the basis of his data and mapping. The body can be constantly upgraded (who would not want that?)

At the same time, common, shared, anonymous experience is lacking: the physical presence of other participants becomes a collective danger, not a force or a cathartic experience.

Technologically-created images of physical reality and their rapid development of autonomy from a physical referent (on the developmental line of photography, 3D modeling,

Technologicky vytvorené obrazy fyzickej skutočnosti a ich rýchly rozvoj autonómie od fyzického referenta (na línii fotografia, 3D modelling, deepfakes) ovplyvňuje naše predstavy o fyzickom referentovi – *realite* – i vieru v jej čitateľnosť a správnosť interpretácie. Neoddeliteľnou súčasťou obdobia koronavírusu sú jeho mediálne obrazy a grafické simulácie, ktoré *device paradigm* (paradigm zariadení) rozširujú v masovej miere a ovplyvňujú aj naše očakávania od jej vizuálnej reprezentácie v žánri (aké nádherné slovo, *genre*, dýchajúce 19. storočím...) dokumentárnej fotografie.

P.S.

V súvislosti s očakávaniami treba spomenúť, že fráza „nový normál“ sa v priebehu 20. storočia zjavila niekoľkokrát (1. svetová vojna, ekonomická kríza 2008, pád dvojčiek). Išlo o označenie formy organizácie spoločnosti po zásadnej kríze či zmene, na ustálenie a uistenie, že nové podmienky sú bežné, zdravé, dostatočne „dobré“, „zvyčajný stav“, aby sme ich akceptovali bez ďalšej krízy, skrátka – „normál“. Je zaujímavé, že samotnej fráze v kontexte koronavírusovej situácie, je venovaná pozornosť v samostatnom príspevku aj na webe exkluzívneho zoskupenia World Economic Forum.

deepfakes) influence our ideas about it – the reality of a physical referent – and our belief in its readability and accuracy of interpretation. An integral part of the coronavirus pandemic are its media images and graphic simulations, which spread the device paradigm en masse and also influence our expectations from its visual representation in the genre (what a wonderful word with 19th century flair) of documentary photography.

P.S.

In connection with expectations, it should be mentioned that the phrase “new normal” appeared several times during the 20th century (World War I, the economic crisis of 2008, the fall of the WTC). It was a label affixed to the form of societal organization after a major crisis or change, to stabilize and reassure that the new conditions are normal, healthy, sufficiently “good”, the usual state, for us to accept them without further crisis, in short – “normal”. But who determines what should be normal and for whom? It is interesting that the phrase itself, in the context of the coronavirus situation, is also addressed in a separate article on the exclusive initiative World Economic Forum.

<https://onlineopen.org/the-zombie-public>

https://en.wikipedia.org/wiki/Technology_and_the_Character_of_Contemporary_Life

<https://slovník.juls.savba.sk/?w=norm%C3%A1l&s=exact&c=nc07&cs=&d=kssj4&d=psp&d=ogs&d=sssj&d=orter&d=scs&d=sss&d=peciar&d=ssn&d=hssj&d=ber nolak&d=noun db&d=orient&d=locutio&d=obce&d=priezviska&d=un&d=pskcs&d=psken#>

<https://www.weforum.org/agenda/2020/06/theres-nothing-new-about-this-new-normal-heres-why>

<https://www.schengenvisa.info.com/news/slovakia-to-relax-its-border-restrictions-from-september-20>

Work

Dielo

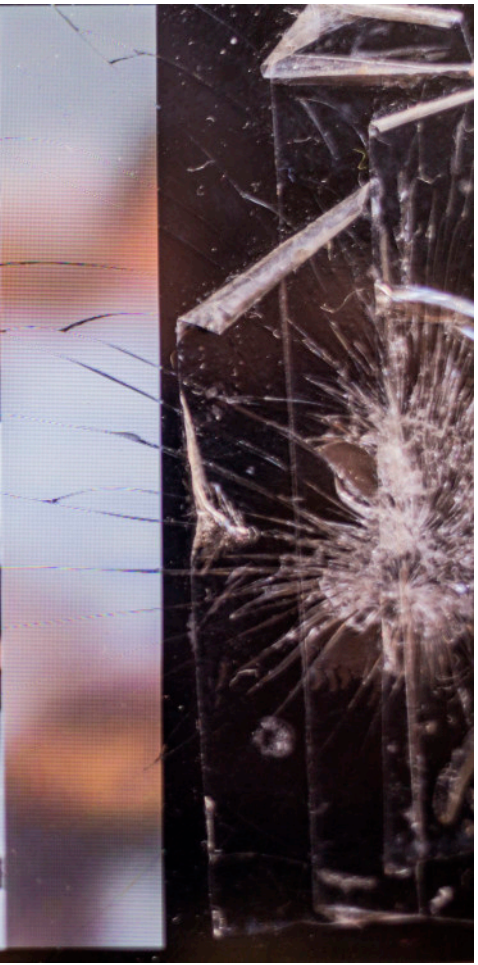
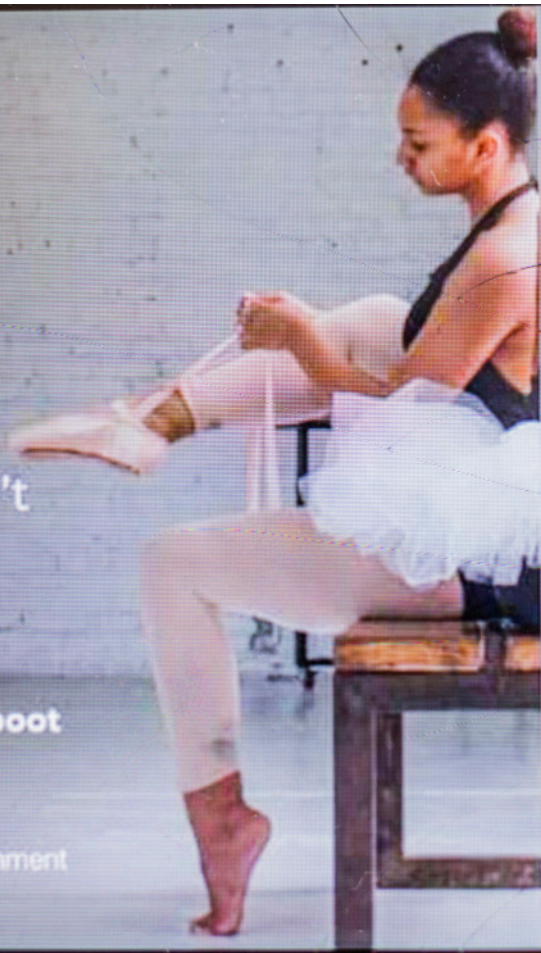
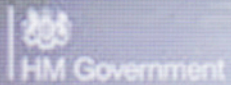

Fatima's
next job
could be
in cyber.

(she just doesn't
know it yet)

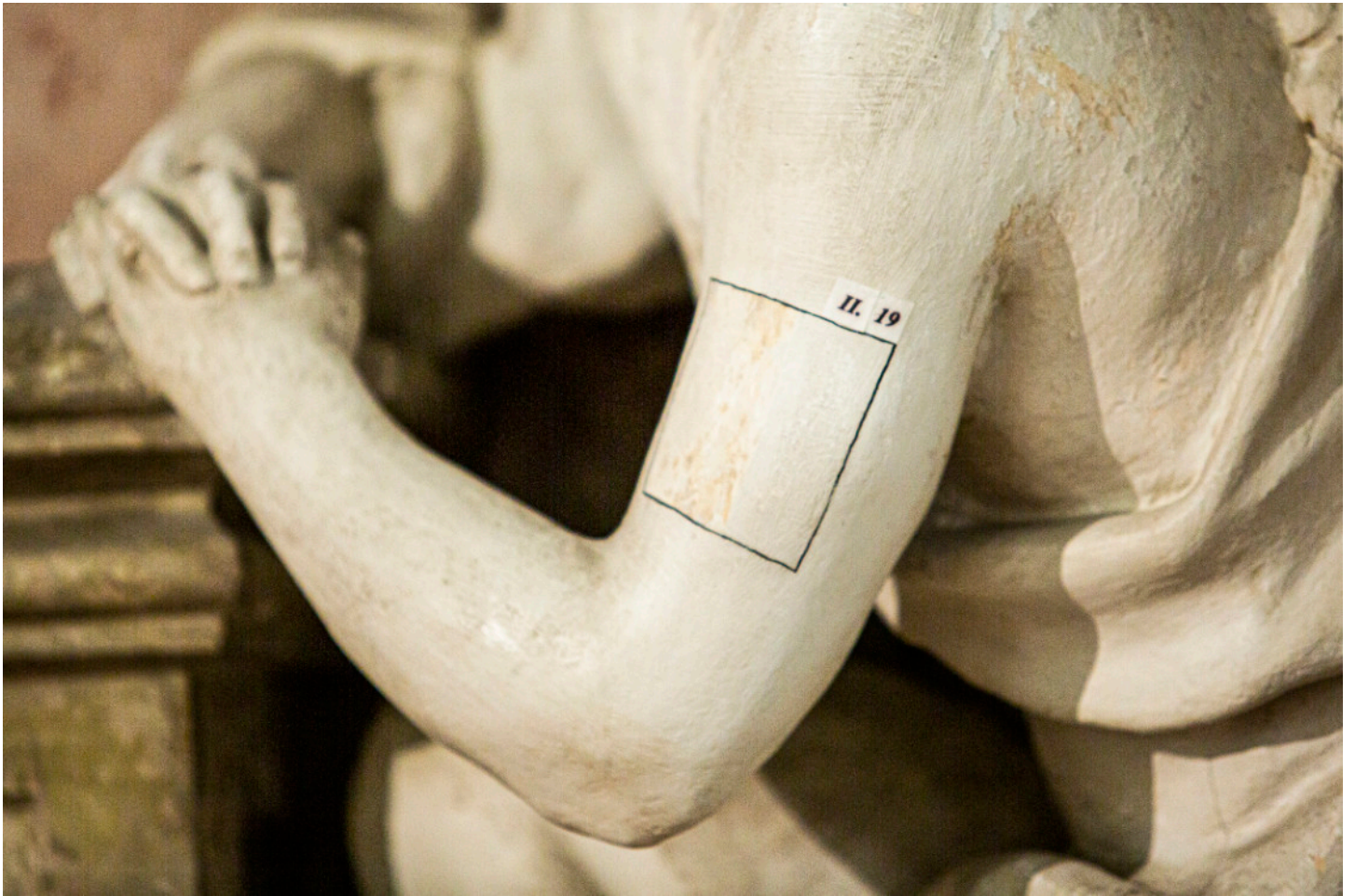
Rethink. Reskill. Reboot

II. STUPEŇ VAROVANIA

I. STUPEŇ VAROVANIA

II. STUPEŇ OSTRAŽITOSTI

I. STUPEŇ OSTRAŽITOSTI

MONITORING

Locked Down / Charged Up

Pod zámkom / ale nabudení

Uväznení v somatickom deficite

Momentálne si všetci prechádzame pozoruhodným zážitkom. Čímsi, čo sa nám všetkým pripomína v tomto „čase obrazoviek“ čoraz dôraznejšie. Čas strávený pred obrazovkami si uzurpuje čoraz väčší podiel našich životov. Či už je statický alebo v pohybe, ovplyvňuje čoraz viac aspektov bežných dní: To je síce zrejmé, ale predsa je na mieste tento fakt pomenovať, aby sme si ho v plnosti uvedomili a dokázali túto skúsenosť kriticky konfrontovať. Musíme tak ísť aj za hranice toho, čo je očividné a zrejmé a zavnímať priepasť medzi priamym – telesným a sprostredkovaným zážitkom, ktorú možno opísať ako *somatický deficit*.

Toto vákuum sme si obzvlášť uvedomovali a citlivo ho vnímali kvôli opakovaným lock-downom počas krízy COVID-19, ktorá nás „odkázala“ na elektronické obrazovky. Na obrazovke, ktorá nám realitu ponúka sprostredkovane,

Trapped in the Somatic Deficit

There is this peculiar experience that we have all become increasingly aware of as our collective “screen time”, mobile and static, has expanded and inflected more and more aspects of daily life. It is rather obvious, and yet it requires an articulation to become fully aware of it and to be able to interrogate this experience critically, moving beyond the (apparently) obvious. The experience I am referring to here is the experiential and affective gap between embodied and mediated experience, which can be described as the “Somatic Deficit”.

We have become particularly aware and sensitized to this gap in experience because of the repeated lockdowns in response to the COVID-19 crisis that “referred” us back to our electronic screens. At the screen, mediated from afar, we witness

sme svedkami udalostí z diaľky. Sú síce s nami zdanlivo prepojené, v skutočnosti však odpojené a v realite neprítomné, mimo dosahu. Najmä keď sme svedkami intenzívnych udalostí z diaľky a v (takmer) reálnom čase, rýchlo pocítíme priepasť medzi tým, čo nám sprostredkúva obrazovka, a našou neschopnosťou fyzicky sa diania zúčastniť. A tak sme sa ocitli v neznesiteľnej situácii: V dôsledku lock-downov sme uväznení dvojito.

Táto zvláštna skúsenosť sa však určite neobmedzuje na neúmerne množstvo času stráveného pred obrazovkou počas krízy COVID-19. Ešte dávno predtým som si začal všimnúť pozoruhodnú tendenciu ľudí obsesívne lipnúť na všetkých dostupných obrazovkách (mobilných, počítačových, televíznych...) a zároveň ich frustráciu z popierania fyzického, telesného, somatického. Táto tendencia sa najviac prejavila v situáciách intenzívneho politického úsilia a protestov. Pozorované intenzívne vášne sa znova a znova prejavovali v pohybe „za obrazovkou“. Aj keď potenciálny dosah reálneho diania v uliciach bol oveľa obmedzenejší ako dosah elektronických kanálov (nielen takzvaných „sociálnych médií“, ale aj rozhlasových a televíznych vysielaní (miestnych, regionálnych, národných, nadnárodných či satelitných prenosov), napr. e-maily, sms a číťkové správy a akékoľvek ďalšie prostriedky, zdalo sa, že ulice a námestia intenzívne lákajú ľudí ísť von a spojiť sa aj „v hmote“, stretnúť sa s ľuďmi z mäsa a kostí. Nadviazať, ako som sa domnieval, zmysluplnejší a plnší vzťah.

events as they unfold, linked up but disconnected and absent, out of touch. Especially when witnessing intense events from afar and in (near) real-time the experiential gap between that which is mediated to us through the screen and our inability to participate physically, trapped in involuntary lockdowns, quickly becomes overwhelming.

Still, this peculiar experience is certainly not limited to excessive screen time in the COVID-19 crisis. Long before I started to notice this curious tendency where people were desperately clinging to their screens (mobile, desktop, TV, whichever was in range) and at the same time frustrated by the denial of the physical, the body, the somatic. This tendency became most evident in situations of intense political strife and protest. The intense passions observed there, manifested time and time again in a move “beyond the screen”. Even if the potential reach of the streets was so much more limited than that of the electronic channels (not just so-called “social media”, but also radio, TV broadcast (local, regional, national, transnational and satellite transmissions), e-mail, sms and texting, and whatever else would make do), the streets and squares seemed to exert an irresistible attraction on people to go out and connect “in the flesh”. To establish, so it seemed to me, a more meaningful relationship.

We all know the list of events that could paradigmatically be cited as prime examples: the Green Revolution in Iran, the occupation of Tahrir Square in Cairo, the 15M movement in Spain and its occupation of Puerta del Sol in Madrid, the occupation of Syntagma Square in Athens, Occupy Wall Street

Pravdepodobne všetci poznáme množstvo udalostí, ktoré možno paradigmaticky uviesť ako hlavné príklady: Zelená revolúcia v Iráne, obsadenie námestia Tahrir v Káhire, hnutie 15M v Španielsku a jeho okupácia Puerta del Sol v Madride, obsadenie námestia Syntagma v Aténach, Occupy Wall Street v Spojených štátoch, Occupy Gezi v Istanbuli, Occupy Central with Love and Peace v Hong Kongu, Nuit Debout vo Francúzsku, rovnako i nedávne protesty Black Lives Matter... A mohol by som vymenúvať ďalej.

Za obrazovkou

Stav prežívania somatického deficitu sa zďaleka nevzťahuje len na tieto erupcie verejných protestov. Je to skôr intenzita týchto udalostí, ktorá tak jasne ukazuje dynamiku somatického deficitu. Keď je jedinec uväznený za obrazovkou alebo na nej (telefón), bezmocnosť prameniaca z neúčasti na sprostredkovaných udalostiach sa stáva hmatateľnou. Ide presne o jav, ktorý urbanistický sociológ Richard Sennett vo svojej slávnej štúdií *The Fall of Public Man* označil ako elektronickú izoláciu. To, čo ponúkajú „sociálne“ médiá ako liek na túto izoláciu, je len o niečo viac ako simulácia reciprocity (prostredníctvom rozhovorov, lajkov, odporúčaní atď.). Tie sú však v konečnom dôsledku neuspokojivé bez zavŕšenia formou telesného aktu stretnutia a skutočnej interakcie. Možno mal Georges Bataille predsa len pravdu v tom, že jediná skutočná medziľudská komunikácia spočíva vo výmene telesných tekutín (malá provokácia).

in the US, Occupy Gezi in Istanbul, Occupy Central with Love and Peace in Hong Kong, Nuit Debout in France, very much so the Black Lives Matter protests of recent years, and the list goes on and on.

Beyond the screen

*The condition of experiencing the somatic deficit is not specific to these eruptions of public protest. Rather it is the intensity of these events that brings out so clearly the dynamics of the somatic deficit. Trapped behind or at the screen (looking down on the phone in the latter case) the impotence of non-participation in mediated events becomes palpable. Exactly what urban sociologist Richard Sennett had identified as electronic isolation in his famous study *The Fall of Public Man*. What the “social” media offer as a cure for this electronic isolation is little more than a simulation of reciprocity (via chats, likes, recommendations, etc.), which ultimately remain unsatisfying without completion in a bodily act of encounter and exchange. Perhaps Georges Bataille was right after all that the only true communication between humans consists of the exchange of bodily fluids (a small provocation)..*

The most remarkable case in point might be the germination of the #occupygezi protests in Turkey, June 2013. Media researcher and “technosociologist” Zeynep Tufekci witnessed the unfolding of events on the screen on June 1

Najpozoruhodnejším prípadom môže byť začiatok protestov #occupygezi v Turecku v júni 2013. Mediálna výskumníčka a „technosociologička“ Zeynep Tufekci bola 1. júna toho roku svedkom vývoja týchto udalostí na obrazovke. Počas malého protestu¹ proti zničeniu mestského parku (Gezi Park) vedľa námestia Taksim v Istanbuli polícia brutálne rozohnala slzným plynom a nadmerným násilím občanov, ktorí sa pokúšali zastaviť idúce buldozéry. Demonstranti pochádzali najmä z neďalekej fakulty architektúry. Spochybňovali megalomanské plány na obrovskú novú mešitu a nákupné centrum v tejto prevažne sekulárnej časti mesta. Tufekci vypožarovala, že šírenie fotografií policajného násillia cez online kanály a súčasné potláčanie správ na mainstreamových (štátom kontrolovaných) mediálnych kanáloch vyvolalo také pobúrenie, že v priebehu niekoľkých hodín vypukli solidárne protesty v ďalších tureckých mestách. Zároveň sa protesty v Istanbuli rýchlo exponenciálne rozrastali.² Pôvodná téma, o ktorú išlo, búranie mestského parku a protest proti mestskej politike vládnucej strany AK, sa rýchlo stratili v intenzívnom šírení protestov mimo obrazovkíek, do ulíc a námestí (a parkov!).

1 Tufekci reaguje na príspevok na Twitteri z 1. júna 2013, čas 13:17 <https://twitter.com/aaronstein1/status/340789304806739969>

2 Zeynep Tufekci, „Is there a Social-Media Fuelled Protest Style? Analýza. #jan25 to #geziparki“, publikované 1. júna 2013, at: <https://technosociology.org> <https://technosociology.org/?p=1255> [posledný prístup: 7. február, 2022]

of that year. A small protest¹ against the razing of an urban park (Gezi Park) next to Taksim Square in Istanbul, citizens attempting to stop the bulldozers from moving in was brutally broken up by riot police with teargas and excessive violence. The protestors mainly came from a nearby architecture faculty and contested the megalomaniac plans for a giant new mosque and shopping centre in this mostly secular part of the city. Tufekci saw that the proliferation of the images of police violence via online channels and the simultaneous suppression of the news on mainstream (state-controlled) media channels, produced such an outrage that solidarity protests erupted within hours across other cities in Turkey, while the protests in Istanbul quickly expanded exponentially.² The original issue at stake, the razing of the city park and the protest against the spatial politics of the reigning AK party, was quickly lost in a spilling over of intensity, beyond the screen and into the streets and squares (and parks!). The vitality of this moment, of the event, could apparently not be contained or properly expressed in an electronically mediated relation. It required a different form of relation and expression, one that foremost should be understood as somatic.

1 Tufekci refers to this Twitter post on June 1, 2013, 1:17 pm <https://twitter.com/aaronstein1/status/340789304806739969>

2 Zeynep Tufekci, “Is there a Social-Media-fuelled Protest Style? An Analysis From #jan25 to #geziparki”, posted June 1, 2013, at: <https://technosociology.org> <https://technosociology.org/?p=1255> [accessed: February 7, 2022]

Táto chvíľa v sebe niesla toľko života! Tá intenzita by zrejme nemohla byť obsiahnutá alebo správne vyjadrená v elektronicky sprostredkovanom vzťahu. Vyžadovalo si to inú formu vzťahu a prejavu, ktorú musíme chápať predovšetkým ako somatickú.

Lockdown: Postupná kríza

Bruno Latour na základe svojich pozorovaní priam vizionársky skonštatoval, že práve to, čo nás rozdeľuje, nás paradoxne najviac spája. Spájať verejnosť na celospoločenskej úrovni je však v dnešných podmienkach všadeprítomných lock-downov prinajmenšom nesmierne náročné, ak nie úplne znemožnené. Na tomto neprebádanom území lock-downov a vírusovej kontaminácie preberajú elektronické mediálne kanály, najmä online distribuované (internetové) médiá, ambivalentnú a paradoxnú dvojitú úlohu: Na jednej strane sa naše schopnosti zostať v (aspoň v online) spojení výrazne rozšírili a obdarovali nás novými možnosťami (online zasadacie miestnosti, online učebne, online udalosti a udalosti vysielané naživo, ktoré sa pre veľkú časť populácie stali každodennou realitou, aj keď nie vždy garantovanou a samozrejmom pre všetkých). Na prvý pohľad sa teda zdá, že online pripojenie je len akýmsi záchranným lanom, vďaka ktorému sú obmedzenia znesiteľné.

Locked down: a gradual crisis

Bruno Latour made this prescient observation that it is the things that divide us most that bring us together. However, under conditions of a general lockdown this coming together, as a public, is what is being denied or at the very least is complicated severely. In this uncharted territory of physical lockdowns and viral contamination the electronic media channels, especially online distributed (internet-based) media assume an ambivalent and paradoxical double role: On the one hand, our abilities to stay connected, at least online, have greatly expanded and enabled the online meeting rooms, the online classrooms, the online and live-streamed events that have all become daily realities for a large chunk of the population, even if unwarranted. So it seems at first that online connectivity is one of the lifelines that makes the lockdowns bearable.

However, this same mode of mediated connectivity, without physical proximity and reciprocity seems to be responsible for a gradual build-up of somatic discomfort. Lacan's famous dictum says that "desire is predicated on a lack". The lack here is exactly this discrepancy of being able to "connect", almost in real-time, across distance, safeguarded from potentially lethal contamination, to witness, to hear and see, to exchange information in various modalities, but simultaneous to be absent, to be without touch, without visceral sensation,

Zdá sa však, že tento istý spôsob sprostredkovaného, nepriameho spojenia bez fyzickej blízkosti a reciprocity je zodpovedný za postupné narastanie somatického nepohodlia. Lacanova slávna veta nám pripomína, že „túžba je založená na nedostatku“. Nedostatkom v tejto situácii je práve to, že zažívame rozpor v schopnosti „spojiť sa“ na diaľku takmer v reálnom čase, chránení pred potenciálne smrteľnou kontamináciou, byť svedkami, počuť a vidieť, vymieňať si informácie rôznymi spôsobmi, ale zároveň sme neprítomní, bez dotyku, bez autentického pocitu, bez pachov, bez vlhka (ak nie vlhka Batailleových telesných tekutín, tak aspoň aerosólov vznášajúcich sa vo vzduchu)... Skrátka, zažívame spojenie, ale úplne „impotentné“. Spojenie, ktoré sa iba pokúša zakryť zásadné oddelenie, ktoré lock-downy nastolili, pričom ani toto zakrývanie sa mu absolútne nedarí.

Je teda paradoxom, že sme „zamknutí“ v online spojeniach a práve médium, ktoré tvorí a podporuje lock-downy, je tiež dôvodom našej túžby tieto zákazy jednoducho prelomiť. V praxi si ľudia tieto túžby saturujú prekračovaním predpisov a nariadení. Najzreteľnejšie sme mali možnosť takéto prekračovanie za účelom zblíženia sa pozorovať v rámci protestov Black Lives Matter, ktoré boli nesmierne úzko sledovanými udalosťami. Stalo sa tak nielen v USA, ale na príklad aj tu v Holandsku, kde ľudia porušili vtedajšie (a ešte o niečo menej prísne) obmedzenia fyzického zhromažďovania sa vo verejnom priestore. K tomuto prekročeniu zákazu došlo v momente akceptovania rizika kontaminácie aj pri absencii uznanej vakcíny alebo oficiálnej liečby.

without smell, without moist (if not Bataille's bodily fluids then at least without the floating aerosols) – in short, an entirely impotent connection that attempts to hide the fundamental separation the lockdowns impose and ultimately fails to do so.

Thus it is the paradox of being locked down in online connectivity that the very medium that sustains these lockdowns is also the one that produces the very desires to transcend them. Ultimately people transcend the lockdown through a violation of the prescripts. Again in protest situations, we witnessed such acts of transcendence of prohibition, most clearly in the Black Lives Matter protests that became massive events. Not just in the US, but also for instance here in The Netherlands where they completely violated the restrictions on physical gatherings in public space in place at the time (and slightly less strict still there). This transcendence of prohibition happened to accept the risk of contamination even in the absence of a viable vaccine or treatment for the plague.

The Somatic Turn

In theory, there seems to be a parallel movement that appears to accompany the expansion of the electronic communication circuitry. It would be a mistake to simply call this a “product” of the proliferation of the technological infrastructure. Technologies are always to some extent cultural and biased.

Somatický obrat

Teoreticky sa zdá, že jestvuje akýsi paralelný pohyb, ktorý je sprievodným javom expanzie elektronických komunikačných prostriedkov. Bolo by chybou nazývať tento jav jednoducho len „produktom“ šírenia technologickej infraštruktúry. Technológie sú vždy do určitej miery kultúrnou záležitosťou, a sú tiež zaujaté.

Technodeterminizmus túto zložku v ľudskom a technologickom vývoji pokrytecky ignoruje. Je však zároveň fér povedať, že medzi rozšírením elektronickej mediácie a teoretickým „somatickým obratom“ existuje niečo ako dialektika – teda obrat k telu. Tam, kde sme predtým „objavili“, že podvedomie bolo jazykovo štruktúrované (Lacan), teraz „objavujeme“, že nevedomie je predovšetkým fyzické – somatické a že toto intenzívne telesné prežívanie a vitalistická interaktivita pôsobí naprieč všetkými senzorickejšími registrami, a predchádza kognitívnemu spracovaniu a filtrovaníu celej tejto senzorickej komplexnosti – nášho spojenia so svetom, s našimi telami a telami iných.

To neznamená, že „jazyk“, vedomie, poznanie, sémantika, význam už nie sú dôležité či relevantné. Somatický obrat jednoducho presmeruje našu pozornosť späť na biologické telo, do fyzického prostredia, do sietí materiálnych asociácií, aby sme dosiahli úplnejší obraz (môžeme snáď dúfať, že aj porozumenie) nášho spojenia so svetom okolo

Techno-determinism falsely ignores this component in human and technological development. However, it would be fair to say that there is something of a dialectic between the expansion of electronic mediation and the “Somatic Turn” in theory – that is to say, the turn towards the body. Where before we “discovered” that the sub-conscious was structured as a language (Lacan), we now “discover” that the non-conscious is first of all physical, somatic, and that this bodily intensity and its vitalistic interactivity operates across all sensorial registers while preceding the cognitive processing and filtering of all this sensorial complexity – our connection to the world, to our bodies, and other bodies.

This does not imply that “language”, consciousness, cognition, semantics, meaning, are no longer important or relevant. The somatic turn simply redirects our attention back to the biological body, to the physical environment, to the networks of material associations, to reach a more complete picture (may we hope understanding?) of our connection to the world around and inside of us. It opens up the way also for the highly productive new forms of ecological thinking that have blossomed in recent years. It is certainly no coincidence that this turn towards the somatic happens exactly concurrent with the expansion of electronic mediation – it is a shift that was long overdue in any case.

Eric Kluitenberg

December 2021

nás a vo vnútri nás. Otvára cestu aj pre vysoko produktívne nové formy ekologického myslenia, ktoré v posledných rokoch prekvitali. Určite nie je náhoda, že k tomuto obratu k somatike dochádza práve súbežne s rozšírením elektronickej mediácie... V každom prípade bol už na takýto posun najvyšší čas.

Eric Kluitenberg
decembra 2021

Captions

Legendy

1/33

Časť vybavenia crewu pre streaming koncertu v klenotnici v bočnej kaplnke.

The streaming crew stores some of the equipment in the jewelry cabinet in the side chapel.

Oldenzaal, NL
08/2020

2/33

V prestávke streamovaného koncertu bez publika. Spustené rúško účinkujúceho.

Loosened face mask of a performing artist during a break of a streamed-only concert with the caption “it’s good to be at home.”

Bratislava, SK
05/2020

3/33

Kampaň britskej vlády ku pracovnej reorientácii počas pandémie koronavírusu z októbra 2020.

“Cyber First” campaign of the British government during the coronavirus wave of October 2020.

07/2021

4/33

Plošné testovanie z iniciatívy vtedajšieho premiéra Igora Matoviča. Stanovisko medzi Slovenským národným divadlom a Slovenskou filharmóniou.

Mass testing by the initiative of then Prime Minister Igor Matovič. Site between the Slovak National Theatre and Slovak Philharmonic.

Bratislava, SK
11/2020

5/33

Stan s pracovníkmi vykonávajúcimi AG testy na počkanie pre účinkujúcich (nielen) v online streamoch a dvaja čakajúci pracovníci z produkcie.

Tent with workers executing on-the-spot antigen tests for performers in (not exclusively) online streams and two members of the production team.

Bratislava, SK
03/2021

6/33

Jozef Lupták čaká na spustenie streamovania koncertu.

Jozef Lupták waiting for the start of concert streaming.

Bratislava, SK
05/2020

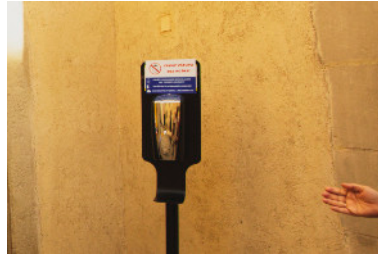

7/33

Reštaurátorská sonda na soche anjela v odsvätenom kostole – koncertnej sieni.

Restoration probe on the statue of an angel in a desecrated church, now a concert hall.

Bratislava, SK
07/2020

8/33

Stojan s dezinfekciou pred odsväteným kostolom – koncertnou sieňou.

Disinfection stand in front of the desecrated church – concert hall.

Bratislava, SK
09/2020

9/33

Dobrovoľníci dezinfikujú kostolné lavice medzi dvoma koncertmi.

Volunteers sanitize church pews between two concerts.

Oldenzaal, NL
08/2020

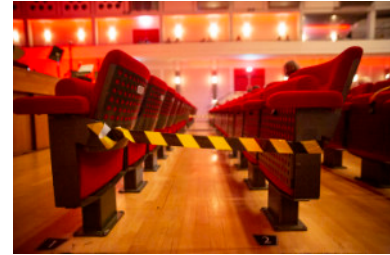

10/33

Na vyrovnanie strát pri povinnom zatvorení viaceré prevádzky rôznych odvetví poskytli svoje priestory štátnemu antigénovému testovaniu. Predstavovalo mesačné platby, oproti takmer nefunkčným iným mechanizmom podpory. Štátne antigénové testovanie sa ukázalo ako finančne vysoko neefektívne pri prepočte na dohľadaných pozitívne testovaných.

To compensate for the losses due to the mandatory closing, several venues in different sectors have provided their premises for state antigen testing. It led to monthly payments, as opposed to almost to other non-functional support mechanisms. State antigen testing has proven to be highly cost inefficient in proportion to the number of positively tested persons.

Bratislava, SK
02/2021

11/33

Blokovanie radov sedadiel s cieľom udržať bezpečný odstup návštevníkov.

Blocking seat rows in order to maintain a safe distance between visitors.

Enschede, NL
08/2020

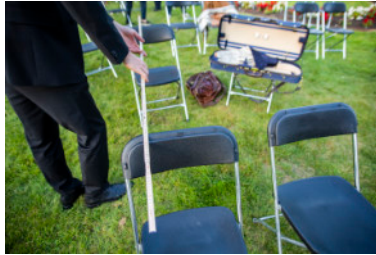

12/33

Blokovanie jednotlivých sedadiel s cieľom udržať bezpečný odstup návštevníkov.

Blocking seat rows in order to maintain a safe distance between visitors.

Oldenzaal, NL
08/2020

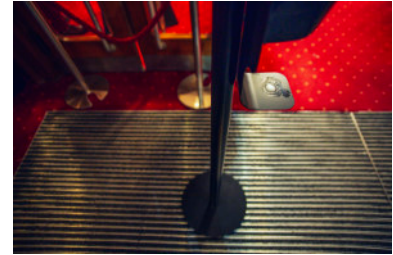

13/33

Rozmeriavanie odstupov medzi stoličkami s cieľom udržať bezpečný odstup návštevníkov.

Measuring distances between chairs in order to maintain a safe distance between visitors.

Singraven, NL
08/2020

14/33

Stojan s dezinfekciou pri vstupe do divadla.

Disinfection stand at the entrance to the theater.

Bratislava, SK
06/2021

15/33

Slide z prezentácie kultúrneho semaforu vydaný Ministerstvom kultúry, ktorý má pomôcť organizátorom pri príprave podujatí, platný od apríla 2021.

Slide from the presentation of the cultural “traffic light” issued by the Ministry of Culture, to help the organizers in the preparation of events, valid from April 2021.

07/2021

16/33

Čakajúci na štátne PCR testovanie pred futbalovým štadiónom.

Waiting for state PCR testing in front of a football stadium.

Bratislava, SK
09/2020

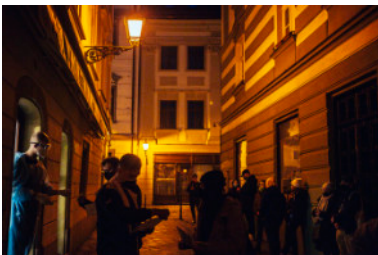

17/33

Návštevníčka outdoorového koncertu si zdobí rúžom pery pred začiatkom podujatia.

A visitor at an outdoor concert enhances her lips with lipstick before the start of the event.

Bratislava, SK
09/2020

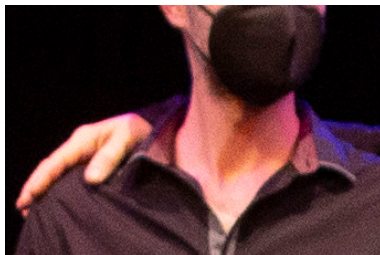

18/33

Vydávanie výsledkov štátneho
antigénového testovania.

Delivery of state antigen testing results.

Bratislava, SK
02/2021

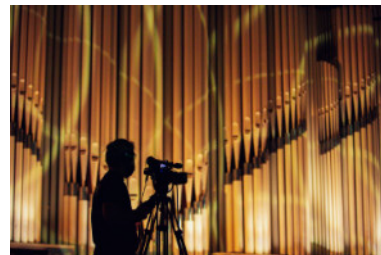

19/33

Detail skupinovej fotografie
po koncerte.

Detail of a group photo after a concert.

Bratislava, SK
06/2021

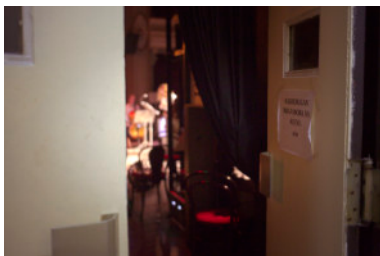

20/33

Pracovník živého prenosu koncertu.

A worker at a live concert broadcast.

Bratislava, SK
09/2020

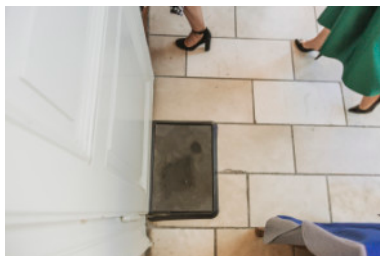

21/33

„Maximálny počet osôb na scéne: 100“

“Maximum number of people on stage: 100”

Sombor, RS
10/2021

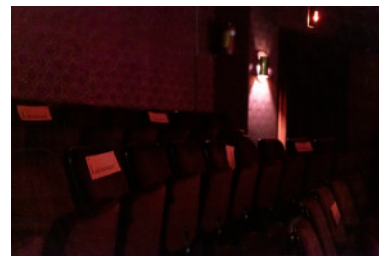

22/33

Dezinfekčná podložka na topánky
pred vstupom do koncertnej siene.

*Disinfectant mat for shoes before
entering the concert hall.*

Sombor, RS
10/2021

23/33

Blokovanie jednotlivých sedadiel
s cieľom udržať bezpečný odstup
návštevníkov počas sedenia
na predstavení.

*Blocking seat rows in order to maintain
a safe distance between visitors while
sitting at a performance.*

Sombor, RS
10/2021

24/33

Rúška pre návštevníkov festivalu.

Face masks for festival visitors.

Sombor, RS
10/2021

25/33

Plošné testovanie z iniciatívy Igora Matoviča, označené ako „Operácia spoločná zodpovednosť“. Odborné miesto pred Slovenským národným divadlom.

Mass testing by the initiative of then Prime Minister Igor Matovič, marked as “Operation Joint Responsibility”. Waiting line at the testing spot in front of the Slovak National Theater.

Bratislava, SK
11/2020

26/33

Dezinfekcia klávesov klavírneho krídla počas vystúpenia medzi dvoma dielami.

Disinfection of grand piano keys between two concert pieces.

Weerselo, NL
08/2021

27/33

Vstup do budovy Vysokej školy múzických umení na Zochovej počas pozastaveného vyučovania.

Entrance to the building of the Academy of Performing Arts on Zochova Street during suspended teaching.

Bratislava, SK
01/2021

28/33

Pódium v záhrade Albrechtovho domu.

Podium in the garden of Albrecht's house.

Bratislava, SK
01/2021

29/33

Celoplošné testovanie z víkendu 31. 10. až 1. 11. 2020 označil minister práce Milan Krajniak za druhé Slovenské národné povstanie. Odberové miesto na námestí Slovenského národného povstania, s radom občanov čakajúcich na odbery v a pred Starou Tržnicou.

The Slovak Minister of Labor, Milan Krajniak, described the nationwide mass testing during the weekend of October 31st to 1st November 2020 as “the second Slovak National Uprising.” The waiting line on the National Uprising Square, for the testing spots at and in front of Stará Tržnica, a market and event space.

Bratislava, SK
10/2020

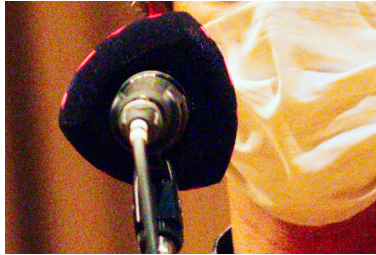

30/33

Koncert sa začína,
rúško bude nasadené.

*The mask will be worn when
the concert begins.*

Bratislava, SK
05/2020

31/33

Detail z úvodnej reči ku koncertu.

*A detail from the opening speech
to a concert.*

Bratislava, SK
10/2020

32/33

Živé vysielanie koncertu konajúceho
sa za obmedzenej účasti publika.
Streamovacia technika je uložená
v aute s dizajnom podobným sanitke.

*Streaming of a concert with limited
audience participation. The streaming
technology is installed in a car with the
design of an ambulance van.*

Bratislava, SK
09/2020

33/33

Živé vysielanie koncertu konajúceho sa za obmedzenej účasti publika. Blokované radov sedadiel má za cieľ udržať bezpečný odstup návštevníkov.

Streaming of a concert with limited audience participation. The purpose of blocking the seat rows is to maintain a safe distance between visitors.

Bratislava, SK
09/2020

*new *not normal*
*nové *nie normálne*

Martina Šimkovičová

Fotografie / Photographs: Martina Šimkovičová

Esej / Essay: Eric Kluitenberg

Poznámky k dielu / Notes to the work: Martina Šimkovičová

Dizajn a layout / Design and layout: Roman Mackovič

Korektúry anglický jazyk / English proofreading: Francis Meija

Korektúry slovenský jazyk / Slovak proofreading: Nina Vlhová

Preklad / Translation: Nina Vlhová

Vydané vlastným nákladom v PDF forme. Vydanie prvé (2021).

Self-published as a PDF. First edition (2021).

Vznik diela z verejných zdrojov podporil Fond na podporu umenia formou štipendia. Publikácia reprezentuje výlučne názor autorky a fond nezodpovedá za obsah publikácie.

The creation of the project has been supported with the use of public funding by the Slovak Arts Council in the form of a stipend.

The publication exclusively presents the artist's perspective, the Council is not responsible for its content.

ISBN 978-80-570-3624-1

ISBN 978-80-570-3624-1